

UITBUNDIGHEID VERSUS VERSTILLING

mei 11, 2025

Twee kunstenaars die elkaar (nog) niet kenden worden door Stina bij elkaar geplaatst in de nieuwste tentoonstelling. Twee kunstenaars die op het eerste visuele gezicht weinig overeenkomen. De vraag dringt zich op: moet er een overeenkomst te vinden zijn? 'Moeten' we net zo lang zoeken tot we 'iets' gevonden hebben? Nee, volgens mij heb ik weer een belangrijke les geleerd. We kunnen én mogen gewoon genieten, in het hier en nu én van ieder werk afzonderlijk. In haar eigen kracht.

Ans Tellegen (1944) tekent en schildert al haar hele leven. Haar tekeningen maakt ze met houtskool, grafiet, krijt en zachte pastel. Let wel, altijd in zwart/wit. Als je haar werk van dichtbij bekijkt zie je spannende laagjes over elkaar heen van verschillende materialen waardoor nieuwe grijzen ontstaan. Tellegen ontdekt nieuwe kleursettingen waar ze vervolgens verder op doorwerkt. De verstilling die ze in ieder werk weet te bereiken voelt fijn.

Haar afzonderlijke tekeningen vragen heel stilletjes om echte gerichte aandacht. Ga er eens rustig voor staan, laat het op je inwerken en zie wat er gebeurt. Zwart/wit lijkt wellicht eentoniger, maar is het in haar geval beslist niet. Ook de vormen dagen ons als kijker uit. Het werk doet regelmatig denken aan stukjes uit een landschap. Volgens Tellegen zijn het indrukken die ze overal en nergens opdoet. Maar ga vooral niet zoeken naar een verhaal. Tellegen werkt intuïtief en laat het werk graag spontaan ontstaan.

De uitbundige tekeningen van Ninet Kaijser (1970) roepen herinneringen op en raken een gevoelige snaar. Nog voordat ik weet dat ze op plekken ontstaan die voor mij voelen als thuis komen, weet ik intuïtief al dat dit fijne werelden zijn. Landschappen waar ik in kan dwalen, verwonderen en volop genieten van het hier en nu. Waar de boze buitenwereld even heel stil is...

Deze werelden ontstaan bewust doordat Kaijser ervoor kiest om haar eigen sterk bewerkte foto's uit te printen op tekenpapier. De foto is overigens slechts een eerste aanleiding; dan begint een proces van weghalen en toevoegen met behulp van kleurpotloden. Kortom, het bouwen van een eigen wereld. En net als de rotsformaties in haar tekeningen zijn de tekeningen zelf ook gelaagd. Kaijser heeft vooral veel tijd en rust nodig om ze te laten ontstaan.

Het is een spannende zoektocht voor een kunstenares die het liefst op flinke formaten werkt. Tijdens deze tentoonstelling maken we vooral kennis met haar voorstudies en haar onderzoek. Of zoals ze het zelf noemt: spelen zonder nadenken waardoor nieuwe (rots)formaties ontstaan.

Uiteindelijk heb ik wellicht toch een antwoord gevonden op mijn eigen prangende vraag. Beide vrouwen hebben een eigen handschrift, een eigen vorm gevonden om hun wereld met ons te delen. Hoe fijn én krachtig is dat?!

Janita Baron @nieuweblikopkunst

DEEL DIT
BERICHT

[Terug naar Nieuws](#)